

VYPOČUJEM SI UPÚTAVKU NA VLASTNÚ SMRŤ

Keď chceš byť obľúbený v Táboře polokrvných, nevercaj sa z výpravy so zlými správami.

Zvesť o mojom návrate sa rozniesla, len čo som sa vynoril z mora. Naša pláž leží na severnom pobreží Long Islandu a je zakliata, a preto ju väčšina ľudí vôbec nevidí. Na tej pláži sa nikto nemôže iba tak objaviť, ak to nie je poloboh alebo naozaj beznádejne stratený chalan rozvážajúci pizzu. (To sa naozaj stalo, ale to sem nepatrí.)

Skrátka, to popoludnie mal hliadku Connor Stoll z Hermovej ubikácie. Keď ma zazrel, nadchol sa tak, že spadol zo stromu. Potom fúkol do rohu z lastúry, aby dal signál do tábora, a hrnul sa privítať ma.

Connor mal krivý úsmev, ktorý sa hodil k jeho pokrivenému zmyslu pre humor. Je to celkom milý chlapec, ale keď je nablízku, musíš si držať ruku na peňaženke a nikdy, v nijakom prípade, ho nesmieš pustiť k pene na holenie, ak ju nechceš objaviť nastriekanú vo svojom spacom vaku. Má kučeravé hnedé vlasy a je o chlp nižší ako jeho brat Travis, čo je jediná vec,

podľa ktorej ich viem rozoznať. Obidvaja sa tak veľmi líšia od môjho starého nepriateľa Luka, až sa mi nechce veriť, že všetci sú Hermovi synovia.

„Percy!“ zakričal. „Čo sa stalo? Kde je Beckendorf?“

Potom si všimol, ako sa tvárim, a jeho úsmev zmizol. „Ach nie. Chuderka Silena. Pri svätom Diovi, keď zistí...“

Spoločne sme vyšli po piesočných dunách. Niekoľko sto metrov pred nami sa k nám už valili dychtiví a rozosmiati táborníci. *Percy sa vrátil*, mysleli si asi. *Všetko zachránil! Možno nám nesie suveníry!*

Zastavil som sa pri jedálenskom pavilóne a čakal na nich. Nemalo zmysel hnať sa až k nim, aby som sa „pochválil“, ako som to spackal.

Zahľadel som sa cez údolie a pokúšal sa spomenúť si, ako vyzeral Tábor polokrvných, keď som ho videl prvý raz. Pripadalo mi to ako milión rokov.

Od jedálenského pavilónu bolo vidieť takmer všetko. Údolie lemovali kopce. Na tom najvyššom, na Vrchu polokrvných, stála Táliina borovica. Z jej vetiev viselo zlaté rúno a čarami chránilo tábor pred nepriateľmi. Hliadkujúci drak Peleus už vyrástol tak, že som ho videl aj odtiaľto – ležal skrútený okolo kmeňa stromu, chrápal a z nozdier mu stúpala dym.

Po mojej pravici sa tiahli lesy. Po ľavici sa lesklo jazierko pre kanoe a lezecká stena žiarila vďaka láve, ktorá po nej stekala. Voľné priestranstvo lemovala podkova z dvanástich ubikácií – jedna za každého olympského boha. Ďalej na juhu ležali jahodníská,

zbrojnica a štvorposchodová hlavná budova s nebovomodrou fasádou a s bronzovým orlom ako veterníkom na streche.

V niečom sa tábor nezmenil. Vojnu však človek nevidí, keď sa pozerá na budovy alebo polia. Zbadá ju až v tvárach polobohov, satyrov a najád, čo kráčali do kopca.

Nebolo ich v tábore toľko ako pred štyrmi rokmi. Niektorí odišli a už sa nevrátili. Niektorí zahynuli v boji. A iní – usilovali sme sa o nich nerozprávať – prešli na stranu nepriateľa.

Tí, čo zostali, boli zocelení bojom a vyčerpaní. V poslednom čase sa málokto v tábore zasmial. Dokonca ani v Hermovej ubikácii neznelo toľko vtipov. Prejde ťa na ne chuť, keď ti celý život pripadá ako jeden veľký kanadský žart.

Cheirón vybehol do pavilónu prvý. Nebol to preňho nijaký problém, lebo od pása nadol je to biely žrebec. Brada mu cez leto trochu podrástla. Mal na sebe zelené tričko s nápisom KENTAUR NA PALUBE a na chrbte mu visel luk.

„Percy!“ vyhĺkol. „Vďaka bohom. No kde...“

Hneď za ním vbehla dnu Annabeth a musím priznať, že sa mi trochu rozbúchalo srdce, keď som ju zbadal. Niežeby sa nejako mimoriadne snažila, aby vyzerala dobre. V poslednom čase sme podnikali toľko bojových misií, že si tie vlnité blond vlasy takmer ani nečesala a nestarala sa, čo si oblečie – obyčajne si natiahla staré oranžové táborové tričko s džínsami

a občas bronzové brnenie. Oči mala sivé ako búrkové mračná. Väčšina našich rozhovorov sa končila tak, že sme mali chuť jeden druhého zaškrtiť. Napriek tomu som cítil, ako sa mi zatočila hlava, len čo som ju uvidel. Vlni v lete, predtým ako sa Luke premenil na Krona a všetko bolo v háji, mi niekoľko ráz napadlo... no, prosto, že by sme sa možno od toho škrtenia mohli dostať niekam ďalej.

„Čo sa stalo?“ Chytila ma za ruku. „Je Luke...“

„Loď vyletela do vzduchu,“ prerušil som ju. „Jeho to nezničilo. Nevieť kde...“

Potom sa dopredu pretlačila Silena Beauregardová. Bola strapatá a dokonca aj nenalícená, akoby to ani nebola ona.

„Kde je Charlie?“ chcela vedieť a obzerala sa, akoby sa skrýval.

Bezmocne som sa pozrel na Cheiróna.

Starý kentaurus si odkašľal. „Silena, moja drahá, porozprávame sa o tom v hlavnej budove...“

„Nie,“ zamrmlala. „To nie. Nie.“

Rozplakala sa a my ostatní sme postávali okolo a zarazene mlčali. Cez leto sme stratili už množstvo ľudí, ale toto bolo najhoršie. Bez Beckendorfa sme mali pocit, že nám niekto ukradol kotvu celého tábora.

Konečne sa dopredu pretlačila Clarisse z Areovej ubikácie. Objala Silenu okolo pliec. Bolo to veľmi zvláštne priateľstvo – dcéra boha vojny a dcéra bohyně lásky –, ale od minuloročného leta, keď Silena Cla-

risse radila s jej chlapcom, Clarisse sa pasovala na Sileninu osobnú strážkyňu.

Clarisse mala na sebe svoje krvavočervené bojové brnenie, hnedé vlasy mala zviazané šatkou. Bola veľká a svalnatá ako ragbista, večne sa mračila, ale so Silenou sa rozprávala láskavo.

„Pod', moja,“ vyzvala ju. „Pôjdeme do hlavnej budovy. Urobím ti horúcu čokoládu.“

Všetci sa obrátili a po dvojiciach a trojiciach sa trúsili preč, späť do svojich ubikácií. Nikto už nebol nadšený, že ma vidí. Nikto sa nechcel dozvedieť, ako loď vyletela do vzduchu.

Zostali len Annabeth a Cheirón.

Annabeth si zotrela z líca slzu. „Som rada, že si to prežil, chaluho­vý mozoček.“

„Vďaka,“ prikývol som. „Aj ja som rád.“

Cheirón mi položil ruku na plece. „Určite si urobil všetko, čo sa dalo, Percy. Povieš nám, čo sa stalo?“

Nechcelo sa mi to znova rozoberať, ale porozprával som im celú historku vrátane sna o Titanoch. Vynechal som iba tú vec s Nicom. Musel som mu sľúbiť, že o jeho pláne nikomu nepoviem, kým sa nerozhodnem, a ten plán bol taký hrozný, že som ho celkom rád držal v tajnosti.

Cheirón pozrel dolu do údolia. „Okamžite musíme zvolať bojovú poradu, porozprávať sa o tom zradcovi a o ďalších veciach.“

„Poseidón varoval pred ďalšou hrozbou,“ spomenul som si. „Pred niečím ešte väčším, ako je Princezná

Andromeda. Myslel som si, že by to mohla byť tá pasca, o ktorej hovoril Titan v mojom sne.“

Cheirón a Annabeth sa na seba pozreli – asi vedeli niečo, čo ja nie. Neznášal som, keď to robili.

„Aj to preberieme,“ sľúbil Cheirón.

„Ešte jedna vec.“ Zhlboka som sa nadýchol. „Keď som hovoril s otcom, povedal mi, aby som vám odkázal, že nastal čas. Musím poznať celé proroctvo.“

Cheirón zvesil plecia, ale nevyzeral prekvapene. „Tohto dňa som sa bál. Dobre. Annabeth, ukážeme Percymu pravdu – celú. Poďme do podkrovia.“

Podkrovie hlavnej budovy som navštívil už tri razy, čo bolo presne o tri razy viac, ako som si želal.

Z vrchu schodiska tam viedol rebrík. Uvažoval som, ako sa tam Cheirón dostane, keď je napoly kôň, ale ani to neskúšal.

„Vieš, kde to je,“ obrátil sa k Annabeth. „Prines to dolu, prosím.“

Annabeth prikývla. „Pod', Percy.“

Slnko vonku zapadalo, takže podkrovie vyzeralo ešte temnejšie a strašidelnejšie než inokedy. Všade ležali staré trofeje hrdinov – preliačené štíty, hlavy rozličných oblúd naložené v sklenených nádobách, niekoľko príveskov do auta s bronzovou tabuľkou s nápisom: V ROKU 1988 UKRADOL GUS, HERMOV SYN, Z HONDY CIVIC OBRA CHRYSAORA.

Zdvihol som ohnutú bronzovú šablú, takú pokrútenú, že vyzerala ako písmeno M. Na kove ešte

bolo vidieť zelené škvrny od čarovného jedu, ktorý ju pokrýval. Lístoček pochádzal z minulého leta. Bolo tam napísané: ŠABEA KAMPÊ, ZNIČENÁ POČAS BOJA O LABYRINT.

„Pamätáš si, ako Briareos hádzal tie balvany?“ spýtal som sa.

Annabeth sa na mňa kyslo usmiala. „A ako Grover vyvolal paniku?“

Zahľadeli sme sa na seba. Spomenul som si na inú príhodu z vlaňajšieho leta – vtedy pod Horou svätej Heleny, keď si Annabeth myslela, že kráčam v ústrety smrti, pobožkala ma.

Odkasľala si a uhla pohľadom. „Prorocstvo.“

„Správne.“ Odložil som šablú. „Prorocstvo.“

Došli sme k oknu. Na trojnožke sedelo orákulum – scvrknutá ženská múmia v batikových šatách. Na lebke mala prilepené chumáče čiernych vlasov. Z vráskavej tváre hľadeli sklenené oči. Už len pri pohľade na ňu mi naskočila husia koža.

Ak sa chcel človek v lete dostať z tábora, musel sem prísť a dať si schváliť výpravu. Tento rok v lete išlo to pravidlo do hája. Táborníci sa v jednom kuse vydávali na rozličné bojové misie. Nemali sme inú možnosť, ak sme chceli Krona zastaviť.

Aj tak som si však veľmi dobre pamätal tú zvláštnu zelenú hmlu – ducha orákula –, ktorá žila v múmii. Teraz vyzerala nehybne, ale keď zjavovala proroctvá, ožila. Niekedy sa jej z úst valila hmla a formovala sa do čudných tvarov. Raz dokonca múmia odišla z pod-

krovia a dopriala si prechádzku po lese, aby odovzdala odkaz. Netušil som, čo urobí s tým „veľkým proroc-
tvom“. Napoly som čakal, že začne aspoň stepovať.

No ona tam iba sedela ako mŕtva – čo aj bola.

„To som nikdy nepochopil,“ zašepkal som.

„Čo?“ spýtala sa Annabeth.

„Prečo je to múmia.“

„Percy, ona nebola vždy múmia. Tisícky rokov žil duch orákula v krásnych dievčatách. Odovzdával sa z generácie na generáciu. Cheirón mi povedal, že pred päťdesiatimi rokmi tak vyzerala aj táto.“ Annabeth ukázala na múmiu. „Bola však posledná.“

„Čo sa stalo?“

Annabeth sa chystala niečo povedať, ale zrazu si to rozmyslela. „Jednoducho urobme, čo treba, a vypad-
nime odtiaľto.“

Nervózne som sa pozrel na vysušenú tvár orákula.
„Tak čo teraz?“

Annabeth podišla k múmii a vystrela k nej dlane.
„Ó, orákulum, nadišiel čas. Žiadam ťa o veľké pro-
roctvo.“

Pripravil som sa na všetko, ale múmia sa ani nepohla. Namiesto toho k nej Annabeth prikročila a rozopla jej jeden náhrdelník. Nikdy som si jej ozdoby veľmi nevyšímal, pripadali mi ako koráliky hippies. No keď sa ku mne Annabeth obrátila, držala kožené vrecko – vyzeralo ako indiánske šamanské vrecko na šnúrke s pierkami. Otvorila ho a vytiahla zvitok pergamenu, nie väčší než jej malíček.